

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/53/2013
Identifikačné číslo spisu: 3108011459
Dátum vydania rozhodnutia: 20.11.2013
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Toman
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2013:3108011459.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 20. novembra 2013 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Tomana a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Gabriely Šimonovej v trestnej veci proti obvinenému MUDr. Q. V. , pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2 To 33/2013, zo dňa 23. mája 2013 rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného MUDr. Q. V. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením krajský súd podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie obvineného MUDr. Q. V. podaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 15. januára 2013, sp. zn. 8 T 138/2008, ktorým bol menovaný obvinený uznaný vinným zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006. Za to mu bol podľa § 224 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 53 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 Tr. zák. uložený peňažný trest vo výške 300 eur a podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu, súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody na šesť mesiacov.

Obvinený MUDr. Q. V., prostredníctvom obhajcu, podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, uplatniac dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ Tr. por., teda s odôvodnením, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom ako aj, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V úvodných častiach odôvodnenia dovolania (označených bodmi I. a II.) obvinený zrekapituloval doterajší priebeh konania, pričom namietal konkrétne časti odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2 To 18/2012, zo dňa 14. júna 2012, ktorým bol zrušený pôvodný oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 8 T 138/2008, zo dňa 13. decembra 2011 a následne uznesenia toho istého súdu, sp. zn. 2 To 33/2013, zo dňa 23. mája 2013. Toto rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne považuje za arbitrárne, a tým zasahujúce do jeho základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V časti pod bodom III. odôvodnenia dovolania obvinený prezentoval názor, že dokazovanie v predmetnej trestnej veci vychádzalo predovšetkým zo zdravotnej dokumentácie maloletého V. M., pričom vyšetrovateľ v prípravnom konaní zabezpečil túto dokumentáciu v rozpore s § 16 ods. 5 zákona č. 277/1994 Z.z., ktoré zákonné ustanovenie upravuje povinnosť zdravotníckeho zariadenia poskytnúť orgánom činným v trestnom konaní a súdu údaje formou výpisov zo zdravotnej dokumentácie a neumožňuje túto vydať ako celok. V predmetnom prípade Nemocnica s poliklinikou v Trenčíne postupovala v rozpore s týmto právnym predpisom, keďže dokumentáciu vydala vyšetrovateľovi polície neodôvodnene ako celok. Obvinený na základe uvedeného vyvodil záver, že zdravotná dokumentácia, s ktorou sa nezákonne nakladalo, nemohla byť v konaní použitá ako dôkaz a „rovnať sa platí o všetkých znaleckých posudkoch, ktoré boli vypracované na základe nezákonne zabezpečenej dokumentácie, nakoľko tento dôkaz svoju nezákonnosť preniesol aj na znalecké posudky“. Keďže zdravotná dokumentácia bola odovzdaná MUDr. Q. M. ešte predtým, než mu bolo vznesené obvinenie, došlo k porušeniu princípu zachovania rovnosti strán, keďže sám nemal možnosť oboznámiť sa s originálom zdravotnej dokumentácie, resp. „...dať vypracovať znalecký posudok, ktorý by preukazoval jeho nevinu“. Zdravotná dokumentácia pred jej odovzdaním znalci nebola nijako verifikovaná „čo do jej pravosti a úplnosti...“, čím vypracované znalecké posudky strácajú svoju vierohodnosť. Tým, že ako obvinený nemal prístup k dôkaznému materiálu, nemal možnosť účinne sa obhajovať, prístup vyšetrovateľa a neskôr súdov bol jednostranný a smerujúci k preukázaniu jeho viny za každú cenu.

V časti IV. dovolania obvinený vyjadril názor, že svojim konaním nenaplnil pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, pretože nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi skutkom, ktorý sa mu kladie za vinu a následkom poškodeného, ktorým je skrátenie jeho Achillových šliach. Keďže však tento stav je operačne liečiteľný, „... následok nemá intenzitu ťažkej ujmy na zdraví a neprišlo k smrti pacienta, teda nie je preukázaná existencia základného znaku trestného činu podľa § 224 ods. 1 a ods. 2 Tr. zák. Záver súdov, že by s ohľadom na jeho pracovné zaradenie, vzdelanie a výkon práce mal alebo mohol vedieť predvídať následky nie je správny, keďže je lekár so špecializáciou pediatria a dorastové lekárstvo a nie so špecializáciou ortopédia.

V ďalšej časti svojho dovolania obvinený namietal závery znaleckého dokazovania, pričom konkrétne poukázal na závery znaleckých posudkov znalcov Prof. MUDr. Svetozára Dluholuckého, CSc., Prof. MUDr. Ľudmily Podrackej, CSc., MUDr. Mgr. Miroslava Šeda, PhD., MUDr. Viliama Dobiáša, PhD., Prof. MUDr. Vladimíra Černého, PhD. V danej súvislosti dovolateľ opätovne namietal nezákonnosť nakladania so zdravotnou dokumentáciou a následne prenesenú nezákonnosť záverov znaleckých posudkov. Následne namietal tiež riadne odôvodnenie rozsudku okresného súdu, najmä, že súd sa riadne nevysporiadal s otázkou vyhodnotenia jednotlivých znaleckých posudkov, keď „... uprednostnil znalecké posudky predložené poškodeným...“. V danej súvislosti tiež uviedol, že dokazovaním bolo preukázané, že „...nie je možné vysloviť jednoznačné závery o priebehu zdravotného stavu poškodeného aj v prípade, ak by mu bola poskytnutá zdravotná starostlivosť správne“. Za takejto situácie mal súd vychádzať zo zásady „in dubio pro reo“ a mal ho spod obžaloby oslobodiť.

V ďalšej časti dovolania obvinený vyjadril názor, že súd mal v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku špecifikovať dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie alebo uloženie mu podľa zákona, ktorej sa mal dopustiť pri spáchaní trestného činu.

V záverečnej časti dovolania obvinený s poukazom na ustanovenie § 67 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 namietal, že v danom prípade zanikla trestnosť jeho činu uplynutím päťročnej premlčacej doby, pričom rozhodujúcou otázkou v tomto smere je čas, kedy vyšetrovateľ polície vzniesol obvinenie. V danom prípade mu vyšetrovateľ doručil uznesenie o vznesení obvinenia až 11. januára 2007, hoci mu malo byť doručené ihneď po jeho vydaní, keďže vydané bolo už 27. decembra 2006, pričom z tohto pohľadu považuje za potrebné preveriť aj čas doručenia tohto uznesenia prokurátorovi. Podľa názoru

dovolatela okresný ani krajský súd sa otázkou premlčania trestného stíhania riadne nezaoberali.

Na základe uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech, aby napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zrušil a prikázal tomuto súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že námietky dovolateľa o nepreukázaní objektívnej a subjektívnej stránky trestného činu obvineného nekorešpondujú zisteným skutkovým okolnostiam prípadu. Dokazovaním bola preukázaná príčinná súvislosť medzi zanedbaním liečebných postupov pri ošetrovaní maloletého V. M. a následkami, ktoré utrpel. Súd sa riadne vysporiadali s opakovanými námietkami obvineného k otázke zabezpečenia zdravotnej dokumentácie poškodeného, ktorá bola potrebná na spracovanie znaleckých posudkov v kompletnom rozsahu. V súvislosti s námietkou dovolateľa, založenou na tvrdení, že trestné stíhanie bolo premlčané, prokurátor vyslovil názor, že prerušenie plynutia premlčacej doby sa viaže na dátum vydania uznesenia o vznesení obvinenia, teda v danom prípade na 27. decembra 2006, kedy došlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby a teda túto námietku obvineného taktiež nepovažuje za dôvodnú.

Prokurátor napadnuté rozhodnutie považuje za správne a zákonné, pretože podľa jeho názoru neboli porušené žiadne zákonné ustanovenia v neprospech obvineného a teda dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. nepovažuje za splnené.

K dovolaniu obvineného podal písomné vyjadrenie aj MUDr. Q. M., ako otec poškodeného maloletého V. M.. V tomto vyjadrení menovaný reagoval na konkrétne dovolacie argumenty uvedené v dovolaní obvineného, ktoré nepovažuje za opodstatnené. Vyjadril názor, že znalci, ktorí vypracovali znalecké posudky sú špičkovými zncami našej a českej medicíny minimálne v európskom meradle a mali všetky predpoklady na vypracovanie kvalifikovaných posudkov.

Najvyšší súd, ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.), predovšetkým skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, ako odvolacieho súdu, ktorým bolo zamietnuté odvolanie obvineného MUDr. Q. V. podané proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol uznaný vinným a bol mu uložený trest. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané obvineným prostredníctvom obhajcu, bolo preto podané osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. K podaniu dovolaní došlo na Okresnom súde Trenčín, t.j. v mieste podľa § 370 Tr. por.

V dovolaní musí byť ďalej uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napadané tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytykajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Obvinený poukázal na dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. teda, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a uplatnil aj dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Dovolateľ primárne namietal nesprávnu manipuláciu so zdravotnou dokumentáciou maloletého poškodeného V. M., keď táto bola kompletne poskytnutá vyšetrovateľovi a v nadväznosti súdnym znalcom. Obvinený namietal túto skutočnosť už v sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia zo dňa 27. decembra 2006 ČVS: OUJP-427/20-2003, v ktorej okrem iného uviedol, že „...zdravotná dokumentácia bola vydaná matke dieťaťa v prítomnosti vyšetrovateľa, čo samozrejme spochybňuje objektívnosť nakladania s dokumentáciou a dávalo predpoklad s jej manipuláciou“. Z prípisu vyšetrovateľa PZ zo dňa 15. októbra 2003 (č. 1. 55 vyšetrovacieho spisu) vyplýva, že zdravotná dokumentácia bola zaslaná zncovi Ústavu súdneho lekárstva JLF UK a MFN Prof. MUDr. Františkovi

Novomeskému, Phd.

K tejto dovolacej námietke obvineného treba predovšetkým uviesť nasledovné:

- i keď z obsahu relevantných častí trestného spisu nie je možné objektívne zistiť celý pohyb zdravotnej dokumentácie, v danom prípade vzhľadom na odbornú zložitosť problematiky bolo nepochybné potrebné, aby súdni znalci mali k dispozícii celú zdravotnú dokumentáciu maloletého a nie len parciálne výpisky z nej,
- pri manipulácii so zdravotnou dokumentáciou V. M. počas celého priebehu trestného konania neboli zistené žiadne skutočnosti, ani konkrétne okolnosti zakladajúce podozrenie z neoprávnených zásahov do tejto dokumentácie pozmeňovaním alebo falšovaním zápisov v nej uvedených. Naopak na základe dokazovania bolo konštatované, že práve obvinený MUDr. V. nevykonával všetky záznamy do dokumentácie tak, ako to vyžadoval vývoj zdravotného stavu poškodeného,
- aj keby postup zdravotného zariadenia pri vydaní dokumentácie nebol celkom lege artis (v súlade so zákonom č. 277/1994 Z.z. o zdravotnej starostlivosti), zákonná úprava administratívneho postupu pri manipulácii s dokumentáciou (či sa umožnia výpisky alebo vydá celá) nemôže prevýšiť záujem na dôslednom a objektívnom vyšetrení podozrenia zo spáchania trestného činu,
- nezodpovedá skutočnosti, že by obvinený v priebehu trestného konania nemal možnosť oboznámiť sa s dokumentáciou maloletého, resp. do nej nahliadať a vyjadrovať sa k nej, resp. na základe nej požiadať o vyhotovenie vlastného znaleckého posudku.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, na základe postupu zdravotného zariadenia, resp. vyšetrovateľa PZ pri manipulácii so zdravotnou dokumentáciou, nie je možné spochybniť zákonnosť ďalších vo veci vykonaných dôkazov.

Nezákonnosť postupu obstarávania dôkazov každopádne neumožňuje, aby boli použité v trestnom konaní a to z dôvodu, že takýto postup by umožňoval svojvôľu a nezákonnosť. Teória tzv. ovocia (plodov) otráveného stromu, na ktorú dovolateľ odkazuje, by sa mohla vzťahovať na úkony vážne zasahujúce do základných práv a slobôd občana, najmä na zatknutie (zadržanie), domovú prehliadku a zabavenie vecí vykonaných bez súdneho príkazu alebo na základe vadného súdneho príkazu. Teória rieši prípady, keď dôkaz ktorého nezákonnosť je namietaná, má až druhoradý alebo odvodený charakter vo vzťahu k pôvodnému nezákonnému zatknutiu, prehliadke, identifikačnému postupu, či výsluchu, napr. keď priznanie je získané až s určitým časovým odstupom alebo doličná vec je lokalizovaná a vyhľadaná až po nezákonnom získaní priznania obvineného a podobne. Základným pravidlom je, že všetky dôkazy, ktoré boli nezákonne získané, musia byť vylúčené, pričom nie je prípustné ani využitie ďalších dôkazov, ktoré boli získané priamo alebo nepriamo, ako výsledok nezákonného zatknutia, prehliadky, výsluchu a pod. Pretože však úplné vylúčenie všetkých dôkazov, ako „otráveného ovocia“ by bolo neprimerané s prihliadnutím k jasnému konfliktu záujmov, alebo nemožnosť usvedčenia a odsúdenia skutočného páchatel'a spôsobené vylúčením týchto dôkazov sa prieči záujmu spoločnosti a zároveň by viedla k stavu absolútnej dôkaznej núdze.

Na základe uvedeného najvyšší súd v tomto smere uzavrel, že nie je možné akceptovať dovolaciu argumentáciu obvineného založenú v podstate na tvrdení, že znalecké dokazovania vykonané v predmetnej trestnej veci je potrebné považovať za nezákonné, pretože so zdravotnou dokumentáciou sa nakladalo nezákonne a táto nezákonnosť sa preniesla aj na znalecké posudky.

Právny názor dovolateľa nie je možné akceptovať, pretože tento predstavuje chybný právny názor, a ako taký nemôže zakladať záver o nezákonnosti vykonania dokazovania v posudzovanej veci. V danej súvislosti treba zdôrazniť, že znalecké dokazovanie bolo vykonané v súlade so všetkými procesnými zákonnými ustanoveniami a tieto je treba považovať za plne relevantné aj z hľadiska hodnotenia ich vecnej stránky.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Tr. por. je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Ako však z odôvodnenia dovolania vyplýva, tento dôvod dovolateľ vidí v nesprávnom hodnotení dôkazov a teda, že podľa jeho názoru nebola jeho vina náležite preukázaná v priebehu dokazovania. Námietky teda smerujú proti hodnoteniu dôkazov a rámci skutkových zistení súdu a k popisu týchto skutkových zistení v odôvodnení rozsudku, pričom sa v tejto súvislosti domáha zrušenia rozsudku a odvolaciemu súdu vytýka, že tak neurobil. Obvinený dovolaním presadzuje odlišné hodnotenie dôkazov, než ku ktorému dospeli súdy oboch stupňov pri zisťovaní skutkového stavu a domáha sa teda cestou dovolania neprípustného preskúmania skutkových zistení. V tejto súvislosti je nutné pripomenúť, že prípady, na ktoré dopadá ustanovenia § 371 písm. i/ Tr. por. je nutné dôsledne odlišovať od prípadov, kedy je rozhodnutie založené na nesprávnom skutkovom zistení. Zákon tak v citovanom ustanovení jednoznačne vymedzuje predmetný dovolací dôvod ako dôvod hmotnoprávny. To znamená, že dovolací súd je povinný vychádzať zo skutkového zistenia okresného, resp. odvolacieho súdu a v nadväznosti na tento skutkový stav hodnotiť správnosť hmotnoprávneho posúdenia.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že v predmetnej trestnej veci pri právnom posúdení konania obvineného okresný i krajský súd rozhodli správne, plne v súlade so zákonom a s dlhodobou aplikačnou praxou súdov, aj pokiaľ ide o otázku právnej kvalifikácie konania obvineného MUDr. Q. V. a to aj vo vzťahu ku kvalifikovanej skutkovej podstate trestného činu ublíženia na zdraví podľa ods. 2 ustanovenia § 224 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a takúto právnu kvalifikáciu konania obvineného správne a v dostatočnom rozsahu i odôvodnili.

Rovnako nie je možné prisvedčiť dovolacej námietke obvineného prezentovanej pod bodom VII. odôvodnenia dovolania, založenej na tvrdení, že trestnosť jeho činu zanikla uplynutím premlčacej doby.

Pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 je možné uložiť trest odňatia slobody na šesť mesiacov až päť rokov.

Podľa 67 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je päť rokov, ak je horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody viac ako jeden rok.

Z obsahu trestného spisu vyplýva, že vyšetrovateľ PZ vydal uznesenie o vznesení obvinenia obvinenému MUDr. Q. V. dňa 27. decembra 2006 (pod č. ČVSOUJP-427/20-2006). Berúc na zreteľ čas dokonania trestného činu (december 2001 - január 2002), ako začiatok plynutia premlčacej doby, treba uviesť, že k prerušeniu jej plynutia došlo dňom vydania uznesenia o vznesení obvinenia, t. j. 27. decembra 2006 tak, ako na to správne poukázal prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného. Za tohto stavu bolo plynutie premlčacej lehoty prerušené vydaním uznesenia o vznesení obvinenia (dňa 27. decembra 2006) a nie až jeho doručením dňa 11. januára 2007.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného MUDr. Q. V., nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. jeho dovolanie na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.